

СТРУКТУРА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВЛЕНOSTІ ТРЕНЕРА ЯК КЕРІВНОЇ ЛАНКИ В СИСТЕМІ ПІДГОТОВКИ СПОРТСМЕНІВ З ІНВАЛІДНІСТЮ

Марія РОЗТОРГУЙ

*Львівський державний університет фізичної культури імені Івана Боберського,
Львів, Україна*

Вступ. Однією з найбільш важливих ланок у системі підготовки спортсменів у адаптивному спорті є тренер як керівна складова частина, що забезпечує створення умов для соціальної інтеграції спортсменів шляхом реалізації їх спортивного потенціалу в змаганнях [2, 3]. У нормативних документах зазначено, що діяльність тренерів з адаптивних видів спорту відбувається у державній системі фізичної культури та спорту для осіб із інвалідністю «Інваспорт». При цьому залишається актуальним питання професійної підготовленості тренерів з адаптивних видів спорту, що пов'язано зі значною специфікою спортивного руху та нозологічними особливостями спортсменів.

Метою цього наукового дослідження є обґрунтування структури професійної підготовленості тренерів з адаптивних видів спорту.

Для розв'язання поставленої мети використано такі **методи**: аналогію, аналіз, синтез, абстрагування, індукцію, екстраполяцію, узагальнення практичного досвіду.

Результати. Структура професійної підготовленості тренера з адаптивних видів спорту містить загальнотеоретичну базову підготовленість, спеціальну теоретичну базову підготовленість та професійно-прикладну підготовленість [1].

Загальна теоретична підготовленість передбачає оволодіння тренером загальних базових знань, що мають безпосередній вплив на формування світогляду. Спеціальну теоретичну підготовленість тренера з адаптивних видів спорту спрямовано на оволодіння специфічними знаннями, що пов'язані із нормативним забезпеченням та структурою керівних органів функціонування адаптивного спорту, нозологічними особливостями, особливостями перебігу захворювань, специфікою рухової активності та змагальної діяльності спортсменів з інвалідністю.

Професійно-прикладна підготовленість, що дає змогу реалізувати загальнотеоретичну та спеціальну теоретичну підготовленість тренера у навчально-тренувальному процесі, охоплює навички та уміння тренера щодо методики страхування і самострахування, методики самообслуговування та застосування технічних засобів для пересування й особливостей спортивної діяльності у адаптивному спорті.

Обговорення і висновки. На основі аналізу наявного наукового знання та передового практичного досвіду обґрунтовано структуру професійної підготовленості тренера з адаптивних видів спорту, що охоплює загальнотеоретичну, спеціальну теоретичну та професійно-прикладну підготовленість.

Ключові слова: адаптивний спорт, тренер, підготовленість, професія.

Список використаних джерел

1. Пітин М. П. Організаційно-методологічні основи теоретичної підготовки у спорті : дис. ... д-ра наук з фіз. виховання та спорту : 24.00.01 / Пітин Мар'ян Петрович. – Львів, 2015. – 486 с..
2. Розторгуй М. Підготовка спортсменів у силових видах адаптивного спорту : монографія / Марія Розторгуй. – Львів : ЛДУФК, 2019. – 332 с.
3. The training system of athletes with disabilities in strength sports / Mariia Roztorhui, Alina Perederiy, Yuriy Briskin, Olexandr Tovstonoh // Sportlogia. – Banja Luka, 2018. – Т. 14, N 1. – Р. 98–106.